

Küçük Aguti

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Aguti

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil ormanın derinliklerinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Pip adında küçük bir aguti yaşardı. Pip'in sıcak kızıl-kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve merakla parlayan büyük, koyu, yuvarlak gözleri vardı. Her sabah Pip erken kalkıp keşfe çıkardı. Nemli toprağı koklamayı ve ince bacaklarıyla minik çukurlar kazmayı çok severdi. Orman harikalarla doluydu ve Pip hepsini görmek istiyordu.

Güneşli bir gün, Pip başının üstünde yüksek bir çığlık duydu. Yukarı baktığında bir dalda tünemiş bir tukan gördü. Tukanın parlak siyah tüyleri, parlak sarı bir göğsü ve turuncu ile yeşil tonları olan kocaman, renkli bir gagası vardı. Gözünün çevresinde mavi bir halka vardı. "Merhaba aşağıdaki!" diye seslendi tukan. "Ben Tavi. Ne yapıyorsun?" Pip yukarı baktı ve gülümsedi. "Ben Pip'im ve keşfe çıkıyorum!" diye yanıtladı.

Tavi, Pip'le tanışmak için aşağı uçtu. Sağlam ayakları orman zeminine yumuşakça kondu. "Uzun ince burnunu çok sevdim," dedi Tavi. "Ben de senin kocaman gaganı sevdim!" dedi Pip. Hemen arkadaş oldular. Tavi, Pip'e ağaçların çok yukarısında nasıl uçabildiğini gösterdi. Pip de Tavi'ye nasıl hızlı minik çukurlar kazabildiğini gösterdi. Güneş batmaya başlayana kadar güldüler ve oynadılar. "Yarın yine buluşalım," dedi Tavi. "Sana gösterecek eğlenceli bir şeyim var!"

Ertesi sabah Tavi, gagası parlak kırmızı tohumlarla dolu bir dalda bekliyordu. "Bunu izle!" dedi. Yüksekçe uçtu ve tohumları tek tek düşürdü. Tohumlar orman zeminine dağıldı. Pip kocaman gözlerle izledi. "Neden onları düşürüyorsun?" diye sordu. "Çünkü tadını çok seviyorum ama hepsini yiyemem!" diye cıvıladı Tavi. "Bazı tohumlar yere düşüyor. Sonra ne oluyor?" diye merak etti Pip.

Pip düşen tohumlara doğru koştu. Minik patileriyle birini aldı ve kokladı. "Bunlar annemin gömdüğü tohumlara benziyor," dedi. "Bir şeyleri gömmeyi çok severim!" Tavi başını yana eğdi. "Gömmek mi? Neden?" Pip açıkladı: "Tohumları sonrası için saklamak üzere gömerim. Bazen nereye koyduğumu unuturum." Tavi güldü. "Bu çok saçma!" Ama Pip çoktan küçük bir çukur kazıyordu.

Pip tohumu dikkatlice çukura yerleřtirdi ve üstünü toprakla örttü. Tavi alçak bir daldan izledi. "İyi bir kazıcısın," dedi. "Sen de iyi bir tohum düşürücüsün," diye yanıtladı Pip. Birlikte çalışmaya karar verdiler. Tavi ağaçlardan tohum düşürecek, Pip de bazılarını toprağa gömecekti. İkisinin de çok sevdiği bir oyundu bu. Ona "tohum saç ve tohum sakla" adını verdiler.

Bütün öğleden sonra oyunlarını oynadılar. Tavi ağaçtan ağaca uçup tohum düşürdü. Pip çukurlar kazıp onları gömdü. Bazı tohumları yediler, bazılarını gömdüler. "Bu şimdiye kadarki en güzel oyun!" diye ciyakladı Pip. Tavi sevinçle bağırdı. "Harika bir takımız!" Orman onların mutlu sesleriyle doldu. Diğer hayvanlar izlemek için durdu. Bir sincap cıvıladı ve bir kelebek kanat çırparak geçti.

Günler geçtikçe Pip ve Tavi ormanın daha çok yerini keşfetti. Güneşin parlak parladığı açık bir alan buldular. "Buraya tohum ekelim," dedi Pip. Tavi kabul etti. Yukarı uçtu ve bir tohum yağmuru düşürdü. Pip onları düzgün küçük sıralar halinde gömdü. "Gelip onlara bakacağız," dedi Pip. "Belki bir şeyler büyür!" Tavi emin değildi ama Pip'in iyimserliğini sevdi. Her gün açık alanı ziyaret etmeye söz verdiler.

Bir sabah Pip, Tavi'den önce açık alana vardı. Nefesi kesildi. Toprakta minik yeşil filizler çıkıyordu! "Tavi! Tavi!" diye seslendi. Tavi hızla aşağı uçtu. "Bak!" Pip burnuyla işaret etti. "Tohumlarımız büyüyor!" Tavi'nin mavi halkalı gözü kocaman açıldı. "Gerçekten büyüyorlar!" diye bağırdı. Küçük bitkilerin etrafında dans ettiler. "Bunu biz yaptık!" diye sevindi Pip. "Büyümelerine yardım ettik!"

Küçük bitkiler her gün biraz daha uzadı. Pip ve Tavi onları sık sık ziyaret etti. Bütün arkadaşlarına yeni bitkilerden bahsettiler. "Tohumları Pip gömdü, ben de düşürdüm," diye açıkladı Tavi. "Ve şimdi yeni bitkilerimiz var!" Diğer hayvanlar çok etkilendi. "Siz ikiniz orman bahçıvanlarısınız!" dedi bilge yaşlı bir baykuş. "Gömdüğünüz her tohum ormanın büyümesine yardım ediyor." Pip ve Tavi gurur duydu.

Sonra bir gün ormanda güçlü bir rüzgâr esti. Açık alanın yakınındaki küçük bir ağacı devirdi. "Olamaz!" diye bağırdı Pip. "Bitkiler zarar görebilir!" Tavi görmek için yukarı uçtu. "Rüzgâr güvenle uçamayacağım kadar güçlü," dedi. "Ama bitkileri birlikte koruyabiliriz." Pip'in bir fikri vardı. "Etraflarına dallardan ve yapraklardan küçük bir duvar yapalım." Takım olarak çalıştılar.

Tavi gagasıyla dallar topladı, Pip de onları filizlerin etrafına yerleştirdi. Rüzgâr sert esse de bütün gün çalıştılar. Diğer hayvanlar onları görüp yardıma geldi. Sincap ince dallar getirdi, kelebek yumuşak yapraklar buldu. "Takım çalışması!" diye bağırdı Pip. "Takım çalışması!" diye bağırdı Tavi. Kısa sürede sıcacık bir duvar küçük bitkileri korudu. Rüzgâr dindi ve filizler güvende kaldı.

Ertesi sabah güneş parlak ve sıcak parladı. Pip ve Tavi filizlere baktı. Dimdik ve yeşil duruyorlardı. "Onları kurtardık!" diye sevindi Pip. Tavi başını salladı. "Bunu tek başımıza yapamazdık." Bilge yaşlı baykuş aşağı uçtu. "Görüyorsunuz," dedi, "hayvanlar birlikte çalıştığında orman sağlıklı kalır. Gömülen her tohum, yerleştirilen her dal hepimize yardım eder." Pip ve Tavi birbirlerine gülümsedi.

Haftalar geçti ve filizler güçlü genç ağaçlara dönüştü. Kuşlar dallarına yuva yapmaya geldi. Köklerinin etrafında küçük çiçekler açtı. "Ormanımız daha da yeşilleniyor!" dedi Pip. Tavi kabul etti. "Ve bunların hepsi birbirimize yardım ettiğimiz için." Tohum oyunlarını oynamaya devam ettiler ama artık bunun bir oyundan fazlası olduğunu biliyorlardı. Bu, yuvalarına bakmanın bir yoluydu.

Bir akşam, güneş batarken Pip ve Tavi yeni ağaçların altında oturdu. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Pip. Tavi başını salladı. "Sen çukur kazıyordun, ben de bağıırıyordum." Güldüler. "Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum," dedi Pip. "Ben de," dedi Tavi. "Ve ormanın büyümesine yardım ettiğimiz için de mutluyum." Yıldızların belirişini izlediler. Orman huzurlu ve yeşildi.

O günden sonra Pip ve Tavi orman yardımcıları olarak tanındı. Diğer hayvanlara tohumları nasıl saçıp gömeceklerini gösterdiler. Orman her yıl daha yeşil ve daha sağlıklı büyüdü. Ve ne zaman yeni bir bitki filizlense, Pip ve Tavi gülümseyip "Takım çalışması!" derlerdi. Çünkü dostluğun ve işbirliğinin ormanı yaşattığını biliyorlardı. Küçük aguti ve tukan, yaratılmasına yardım ettikleri yeşilliklerle çevrili olarak mutlu yaşadılar.